

Hüzün Çiçeği

– GürhanGürses · 25 Ocak 2016

Leylim nehara (gündüz) döndü de sen bana dönmedin. Yazım kışa döndü, gülüm dikene... Canım cehenneme döndü de sen gelmedin. Bu ne müthiş bir gidiştir. Ne muhteşem terk edıştır. Ne can alıcı bir yok oluşturdun. Tebrik ediyorum seni, takdir ediyorum.

Ve kocaman alkışlıyorum.

Bu ne yaman ayrılıktır bir saltanatmış gibi gelip de benim tahtıma kuruldu. Bu ne duman gayrılıktır bir marifetmiş gibi gelip de benim bahtıma kuruldu.

Yalnızlığın zirvesindeyim.

Birinciliği kimseye kaptırmam.

Ahmet ARİF gibi;

"En leylim gecede ölesim tutmuş,

Etme gel,

Ay karanlık..." diye sesleniyorum sana!

Etme, can kapkara, paramparça...

Etme, can yaka paça senin izinde!

Leylim gündüz oldu, ömrüm Arap saçına döndü.

Günlerden nedir, haftalardan hangisidir, aylardan hangisindeyiz? Hesap bilmez oldum, sayı saymaz oldum?

Gördüğümü görmez, bildiğimi bilmez oldum.

İnsan bu kadar mı cahil olur sensiz.

Bu kadar mı gerçeklikten kopar.

Artık kimsesizliğin ve yalnızlığın zirvesindeyim. Gerisi uçurum... Atsam kendimi aşağıya, salsam kendimi boşluğa ne etim kalır geriye ne de kemiğim. Yanar küle dönerim bir pamuk gibi, paramparça olurum bir billurdan kâse gibi.

Bu menem bir sensizliktir, imtihan ediliyorum. Sabır yeter mi? Akıl kavrar mı? Kalp dayanır mı?

Her yanım sinir krizinde, bunalımdayım dibine kadar! Gözlerim siyah beyaz görüyor her şeyi; illaki de siyah... Kara bir çarşaf örtülmüş sanki ardından bıraktığın her şeyin üstüne. Güleliyordum simsiyah oluyor dişlerim. Gözlerim simsiyah bir boşluk oluyor.

Katran kesiliyorum her şeye ve de herkese.

Umuda, aşka ve neşeye dair ne varsa yutuyor karanlığım, bir anafora dönüyor ruhum. Canavara benziyor, sen olmayan hiçbir şey yaşam bulmuyor ben toprağında. Güdük kalıyor yaşama isteğim, cüceleşiyor içimdeki sevda.

Bodur bir aşkın müdaviyim şimdi.

Hep bir kısa bana, hep bir dar...
Çekildiğim ağaç dar!

Haber salın o yâre! İçim dışım yara oldu. Salmayayım kendime yar'a!
Un ufak olmayayım, toz duman...

Her taraftan akıp gelir ayağıma; sararmış ve kurumuş yapraklar: cansız, sapsarı ve kupkuru... Altın liralara benzer, zenginlik ayaklarımın altında olur. Eğilip de almam bir kuruşunu, sen olmayan zenginlik de zenginlik midir şimdi? Sen fukarası olup çıktım, herkes para dilenirken ben seni dileniyorum. Allah rızası için biraz o yâr'dan verin diyorum.

Hani Şems bir gün kaybolmuştu ya ortadan! Mevlana "Şems" deyip ağlar olmuştu 24 saat. Bir gün uzun yoldan bir adam gelmiş ve "Şemsi gördüm, Şems'ten haberlerim var." demişti. Adamı, Mevlana'nın huzuruna çıkartmışlar ve anlatmaya başlamış adam. İpe sapa gelmez, tutarsız şeylermiş anlattıkları. Mevlana da adamın söylediklerini pür dikkat dinledikten sonra çıkartıp hırkasını vermiş adama. "Anlamadın mı Ey Rumi, adam yalan konuşuyordu." demiş yanındakiler, niye hırkasını verdiğini merak ederek. "Ben" demiş "Onun Şems ile ilgili yalan haberine hırkamı verdim. Eğer doğru olsaydı anlattıkları, emin olun canımı verirdim ona!"

İşte ben de sana dair bir yalan habere dahi canımı veririm Papatya!

Geride bıraktığın hüznün çiçeğini gözyaşlarımla suluyorum, ellerimle büyütüyorum. Toprağını eşiyorum, saçaklarını buduyorum. İstiyorum ki zehirli bir sarmaşık gibi sarsın bedenimi boydan boya!

Bu aşk emanetindir bende.

Ne kadar koyulaşsa da hüznüm, bu aşkı şerefle taşımak boynumun borcudur.

Bu kalp de senin bitimsiz aşkının kapı kuludur.

Baharım hazan oldu sensizlikte, sevincim nalan...

Etme gel, can tepetaklak...

Gerisi hep lak lak!